

Βγήκ' ὁ ἔρως στὸ παζάρι
μὲ κοθόρι καὶ καμάρι
.....
προσπάθει νὰ σαγηνεύσῃ
νιούς καὶ νιές νάπαγιδεύσῃ.
.....
πλὴν τοῦ κακοῦ κοπιᾶζει
καὶ τὰ πόδια του κουράζει
.....
ἐπειδὴ οἱ γιῆς καὶ οἱ νιοὶ
δὲν εἶνε οἱ πρωτινοὶ
.....

Νὰ κουρεῦθουνται τοὺς λέγει
τοὺς μωτῶνει καὶ τοὺς ἀφήνει,
καὶ τοὺς γέροντας τὸ βῆμα
θαρραλέως κατευθύνει.

”- Ἀρκαίωτες τῶν ζώντων
λέγει περιπαικτικῶς
”γιατὶ ἐστὶ ζαρωμένοι ;
σαν πιασμένος ποντικός
ἀπὸ γὰρ ἀγριεμένη ;”

.....
Ὅλοι οἱ γέροι ἀπενίζουν
εἰς τὸν ἔρωτα μὲ τρόπον
κι ὁ καθεὶς ἀπὸ να δρόμον
παίρνουν· δὲν ξαναγυρίζουν.

.....
Μὰ ἀπ' ὅλους εἷς γέρος
στεκεται καὶ τὴν κυττάζει.
Τὸν ἐγνώρισεν ὁ ἔρως
καὶ σιωπῶν τὸν ἐξετάζει.

.....
”- Σὺ δὲν εἶσαι στὸν ξένον
περὶ τοῦ δῖου καὶ τῆς
γιὰ τὴν ξένην τὴν κόκωνα
πού σε δειράνε καὶ τῆς ;”

.....
-Μάλιστα παληκαρά μου
τίς σαράντα παρὰ μίαν
ἐβαστάξαν τὰ πλευρά μου
γιὰ τὰ κείνη τὴν κυρία.

.....
Τώρα ὅμως τί γὰ γένη
γέγρασα καὶ στήν καρδιά μου
ἡ ἀνάμνησις μου μένει
καὶ ὁ πόνος στὰ πλευρά μου.
-Εὐκόλο τοῦ λέγῃς ὁ ἔρως
εἶνε τὸ νὰ ξανανιώσῃς
γὰ χτυπήσω αὐτὸ τὸ μέρος
ἀρκεῖ ἀδεια νὰ μοῦ δώσῃς
καὶ τὸ στήθος του ἀγοίγει
καὶ ἐνὰ βέλος μέσα μῆγει.

Εὐθύς ἀναψὲ καὶ καίγει
φλόγα τρομερὴ στὰ στήθη
ἀχ τὰ νιάτα που θυμῆθη
μὰ τὸ κρύβει δὲν τὸ λέγει
Περιφέρεται γυρίζει
σαν τὸ κυνηγὸ στὰ δάση
σαν λαγωνικὸ κυρίζει
τὸ κυνήγι πού θαπιάσῃ
Επὶ τοὺς καρθῶνει
στὸ Καδήκιο νά φύγῃ
καὶ τὸ ποθητὸ κυνήγι
συλλαμβάνει καὶ πλακώνει
κι ὡς περσὶ τὸν χαιρῶνα
μὴν ὀλακαίρη νυχτιά
εὐεῖνε στὸν ἀχερῶνα
γιὰ νὰ σβήσῃ τὴ φωτιά
πού τοῦ ἀναψεν ὑπερῶς
ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης
καὶ ἐγίνετο ὁ καυλῶνος δούλος
καὶ σ' αὐτὴν καὶ στὸ παιδί της.

Μέτρος 29 'Ιουλίου 1878

ΤΣΑΚΙΛΙΟΥ. Ε -
ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΑΔΗΣ. Γ.

Τὰ ποιήματα ταῦτα
ἐκδοθήσαν
ἀπὸ τοῦ Χ. Χουρμούζη
ἐν Ἀθήναις, ἐν
στὴν ἐκδόσει
556 τὸν
ἀριθμὸν διὰ
πρὸς τὴν ἐκ
ἐκδοτῆς
Τὰ ἀπὸ τοῦ
Χ. Χουρμούζη
ἐκδοτῆς.

Εκδοτὴς
ἐστὶν ὁ
Α. Βενδάν. 9.

Στοῦ πλουσίου τὴν ταμπέλα, ἀπὸ πάνω γράφει τρέλλα,
κι ἀπὸ κάτω κορασίδα, τυλιγμένη μ' αλυσίδα.

.....
"Αν ἐμέγαμε, ἔτ' ὀτώχεια καὶ ἔτρωγαμε μολόχια,
δὲν θοοίγαυ ἀψὶ αἶμα, πρᾶο θάγαμε τὸ βλέμμα
δὲν θά ἦμαστε ἀζητισμένοι, κι ὅπως τῶρα καυλωμένοι,
ἀλλὰ μὲ τὴ φρογιμάδα θάζγαμε μὲ νοστιμάδα.

"τῶχεια μου εὐλογημένη! Ἀργοντιὰ καταραμένη!
Σεῖς τὸν ἀνθρώπο ἀγρίαι, κι ὅταν θέλετε ψοφίμι
τόνε κάμνετε στὴν ὥρα καὶ διοικητὴ στὴ χώρα.
Οἱ τιποτένιοι γίνονται ρήτορες μετὰ θάρρους,
καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καλοὺς ἀποκαλοῦν γαϊδάρους.

Ταῦτα τὰ προτερήματα ἀπέδωκεν ἡ φύσις,
στὸν πλοῦτον καὶ στὰ χρήματα καὶ ἡ κακὴ ἡ χρῆσις.

Ὡστε καλὰ μου ἔλεγε καὶ ἡ γριὰ μου μάννα:

"Απὸ τὸ γέο πλούσιο καὶ τὴν πηλιά πουτάνα

"νά σέ φυλάγῃ ὁ Θεός, παιδί μ' ἡ Παναγία.

"Στόν κόσμον τοῦτον καὶ τὰ δύο εἶναι πολὺ ἀχρεῖα."

Μέτραι 27 Ἰανουαρίου 1889.

18.

ΑΦΕΝΤΗΣ ΚΑὶ ΓΑΪΔΟΥΡΙ

Εἶχε γαῖδα ὁ ἀφέντης εἰς τὸν στάβλο του δαμένο,
στό νερό καὶ εἰς τὰ ξύλα ἔστελε τὸν καυμένο.

Κ' ἐνῶ τὰλλα του τὰ ζῶα τάχε χρῆσις τοῦ καυμένου,

γιά τὸ γαῖδαρό του εἶχε δυὸ σπογγιὰ δαμένα.

Μιὰν ἡμέρα τοῦ γαῖδαρου χάνει τὸν καυμένο του,

καὶ πρὸς τὸν ἀφέντη λέγει δὲν τὸν εἶδε γιὰ τιμὴ του

μὲς στ' ἀχούρι σκονισμένο ὅπως πρῶτα γαυλωμένη,

ἀς κλαδέψουνε τ' αὐτιά του ἄλογο κι αὐτὸ νά γένη.

1 Ἀς τὸ βέλουν χρυσὴ σέλλα ὅπως σόλα τάλογα του,

3 Ἄς τὸ βάλῃ χαλινάρι μὲ φουκίτσες εἰς τὴν μούρη,

2 κι ἄς τ' ἀναίβῃ ὁ ἀφέντης καὶ τὴν σαμουρόγυνά του

καὶ κανεῖς δὲ θά γνωρίζῃ πὺς κινεῖται σὲ γαῖδουρί.

Καταπερίσθη ὁ ἀφέντης, ἔλαμε τὸ θέλημα του,

τὸ γαῖδαρο ἀνεβαίνει καὶ ὅχι πλέον τ' ἄλογα του

Μὰ μιὰ μέρα ἐνῶ ἦλε ἐκεῖ δά στόν σελαμλήκι

κι ὅλοι βλέποντας ἀνυμᾶζαν τὸ μικρὸ κι ὠραῖον ζῶον,

ἀπαντᾷ μιὰ γαῖδαρά, κ' ἐξαφνα μασκαράλῃκι

ἀγάζ' ὁ γαῖδαρος, κι ἀρχίζει μὲ σκοπὸν πολὺ ἄθῳον

νὰ γκαρίζῃ, καὶ νὰ τρέχῃ τὸ κατοπι στὴ γαῖδαρά,

κ' ἐπιασὴν του τοῦ ἀφέντη τρεῖς χρεῖς καὶ μιὰ τρουάρα.

Τότε τρέχουν οἱ γνωστοὶ του τὸν ἀφέντη νὰ γλυτώσουν,

καὶ μὲ ρόπαλα καὶ ξύλα τὸ γαῖδαρο νὰ σκοτώσουν

μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας, τὸν ἀφέντη τὸν καυμένο

ἀπ' τὴν ράχη τοῦ γαῖδαρου σῶζουν μισοπεθαμένο.

Τότε ὁ ἀφέντης λέγει νὰ γυμνώσουνε τὴ ράχη

τοῦ γαῖδαρου καὶ νὰ βάλουν τὸ παλιὸ του τὸ σαμάρι

πάλι δέστῃν ἐργασίαν τὴν παλιὰ του θέση νάχῃ

ἐπειδὴ δὲν τοῦ ταυριάζει οὔτε δόξα οὔτε καμάρι,

Κ' ἐνας καρδιακὸς του φίλος στὸ αὐτὶ τοῦ λέγει πάλι :

"Χρυσὴ σέλλα στό γαῖδαρο, ἐντροπὴ εἶχε μεγάλη.

"δὲν ἀκούει τὰ σπέρουνια, χαλινάρια καὶ λουριά του,

"ἐργεταὶ στιγμὴν τοῦ δείχνει λάκαιρη τὴ γαῖδαυριά του."

Ὁπῶς τοῦ γαῖδαρου βάζει χρυσὴ σέλλα καὶ σαμούρι

δείχνει μόνος του στόν κόσμον πὺς κι ὁ ἴδιος εἶν' γαῖδαρο

Μέτραι 15 Φεβρουαρίου 1889

"Ἡ γλῶσσα δὲν ἔχει κόκκαλα, καὶ κόκκαλα τσακίζει"
 εἶπα, ῥητὸν ὅπου πολὺ πολὺ μὲ φοβερίζει!..
 Γι' αὐτὸ δὲν θέλω ποτέ, νὰ μάθουν οἱ ἀπ' ἐξω
 ὅσα ἐδῶ σαλιάρια γιὰ νὰτοὺς περιπαίξω
 Ἀλοίπων ἀν' τὸ μάθουνε, θάμῃ συμβῇ ἀντάρα
 Ὅποιος στοὺς θάτῳ πῇ, νὰ ἔχη τὴν κατάρρα

Κρυμμένο νᾶσαι πάντοτε, μὴν ἐβγῇς ἀπ' τὸ σπίτι
 Γιατ' ἀν' σείδουν οἱ Μετρηνοί, μὲ κόβουνε τὴ μύτη.

23. ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΜΕΚΡΙΔΕΣ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΝ ΓΑΡΙΔΕΣ.

"Ἐγὼ χρόνια νὰ μεθύσω - ἐπειδὴ κρασί δὲν πίνω.
 Τώρα οὖτως, θά ἀρχίσω - ὅπου βρῶ νὰ μὴν τ' ἀφήνω
 Ἐπειδὴ σήμερα μόνον - δυὸ ποτήρια ἀμὰ ἤπια,
 πέταξα εἰς τῶν δαιμόνων - τὰ αἰθέρια τὰ σπίτια
 Τὸν πόδι μου μὲ τ' ἄλλο - δὲν μποροῦσα νὰ ρυθμίσω
 καὶ εἶχα βάσανο μεγάλο - κατὼ μὴν κατρακυλήσω
 οὕτως εἶχε τέτοιο αἶρα - ποὺ κανένα δὲν ψηφοῦσα
 κ' εἶδα, ἀν' καὶ ἤμιον σκῆψα - νὰ γυρῶν σὰ νυχτερίδες
 οἱ γνωφοὶ δὴ κάτου, κ' εἶπα :- "Δίκιο ἔχουν οἱ μεκρίδες!
 ἐπειδὴ ὅταν μεθύσουν - τὴ πτωχεῖα θ' ἀνηψησουν
 δυστυχῶς ἡμιονοῦν - κι' ἀν' τοὺς δαίμονας δὲν ἔνοῦν,
 Σὺν τοῖς βασιλεῖς, προστάζουν - ἐν τῇ κρασί" φωνάζουν,
 ὅλα δὲ τὰ συγγενεῖς - στοὺς κινεῖται προκυροῦν
 ἄφοβοι σάν Ἡρακλῆς - Κι' οὕτως οὐδέποτε σκῆψα
 "Πάταξον με στὸ κεφάλι" Κέβναμε νὰ τὸν ἰσοκαλί
 ξεφωνοῦν, καὶ στὴ βαρέλα - τρέχουνε καὶ μετὰ τρέλλα,
 γιὰ νὰ πιοῦν κρασί γλυκὸ, - μαῦρο, ἐστὶν ἀσπίτικο.

Ὀλημέρα οἱ μεθύενοι, πολεμοῦνε κουρασμένοι
 καὶ καλλιεργοῦν τὴ γῆ - μὰ καὶ καὶ κρασοπηγὴ
 γι' ἀποιδεῖ τοὺς δὲν τοὺς δίνει - ἡ ἀχάριστη ἐκείνη!

.....
 Τώρα ἥρνος μου λογιᾶζω, καθεὺνας λογαριᾶζω
 ὅτι πρέπει μιὰ φορά - καὶ δυὸ μὲ τὴ σειρά
 νὰ μερᾷ τὴν ἐβδομάδα - γιὰ νὰ ζῇ μὲ νοστιμάδα

.....
 Τί γὰρ ὠφελεῖ, ἀνίστα, κ' εἶσαι πλούσιος σάν ἀροῖσος;
 μερὸς στὸν τάφο ποναχός - κ' ἐσύ θάμης σάν πτωχός,
 κ' ἐμπρὸς τοῦ θεοῦ τὸν ἥρνον - ὅ,τι κάνεις κάθε χρόνον
 θά τὸ λομολογηθῇ - κι' ἀναλογῶς θά κριθῇς,
 καὶ γιὰ Κόλασι θά πᾶς - γιὰ Παράδεισο θά πᾶς
 Ὅτι δοῖς καὶ παράδες - ὅτι πλοῦτη καὶ μετέδες
 θ' ἀπομῆκον ἐδῶ ὅλα - κ' ἡ σοφία καὶ ἡ λόλα
 Ἐκεῖ πιά δὲν ἔχει γῶρια - καὶ ντροπὴ καὶ στεναχώρια
 Μαζί ὅλοι καὶ γυνεῖς - κ' οἱ καλοὶ καὶ οἱ ἀχαυνοὶ
 θ' ἀπορροισιοῦντε τότες - ἀσιλέδες καὶ δεσπότες
 Κι' ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ κρίσι - ὁ καλὸς θά ξεχωρήσῃ,
 θά περάσῃ δεξιὰ - κι' ὁ καχὸς ἀριστερά,
 Κι' ὅλοι θά μοῦ πῇτε :- "Ἦτον - ματαιότατα ματαιότητων
 "κεῖν ἡ πρόσκαιρη ζωὴ" - καὶ ἐγὼ τότε μὲ βοή
 θά σας λέγω :- "Εἶδες! εἶδε! - Δίκιο εἶχαν οἱ μεκρίδες!

28 Μαρτίου 1889

5. Χρυσωφιδίου